

Ժառ յոր Համլէն նորէն ձեռք առաւ ժողովուրդեան թելը։

—Կրնամ ձեզի լուրեր տալ ձեր բաւեկամութիւն եւ իմ ալ աղգակածութիւն յորից իշխրեալ տը Նալուարի վրայ։ Ժառ զիջաբար լաւ լուրեր չէ որ պիտի բերուի տալ ձեզիք, Հարունակ հրեանք է նեղ զաղկիկը։

—Կը ցարի պարան, պատասխանեց իրիկ, առկինէն շատ աւելի խոտիած։ Թէ երեք զիւր տեսնելու ըլլաք, բաւթիւրը ունեցէք ցաւակցութիւններս այստեղու իրեն։

—Ճարպասոյ չկայ որ չպիտի մտնամ։ Ժառ յարգանքով բարեւեց մայր Սէն-ճիւրք, խոնարհեցաւ Պէթրի առէկ։ ու ետացաւ։

Հազիկ Թէ անհետացած էր, մայր Սէն-ճիւրք խեղճ ու գրեթէ կատաղի նայածք մը ուղղեց Պէթրի։

Սեպոյ հրամայեց որ մեկնելու պատասխանուին, Թէ ինչպէս պիտի անմարդողութեամբ ժամանակին լրանալուն դեռում մը կար։

Ժառի սիրուն դէմքն ու մայրուէն եւերը խոտած էին բոլոր այդ անբաւականութեան արարածները։

Հազիկ Թէ վաք մտած էին, մայր Սէն-Մովսէս Պէթրը իր քով բերելու տալով սաւ։

—Պէտք էք հասակել, օրիորդ, Թէ շատ դժգոյհ եմ ձեզմէ։

—Բայց ինչո՞ւ, Հարցուց Պէթր, որ բնաւ չէր կարծէր Թէ մայրապետին դժգոհութեան առիթ տուող բնուէն ըրած ըլլար։

—Այս երկտասարդ սպային քարունքը անտարակն է, շարունակեց մայրապետը։ Կը զարմանամ թէ ինչպէ՞ս աշխարհիկ մարդ մը, որովհետեւ, եթէ երեք չեմ սխալիր՝ Պ. տը Համլէն էր այդ սպան, — երկտասարդ աղկիկներու հետ կը խօսի այս կերպով։

—Այդ ձեւակերպութիւնները անձանք ինք, ինք, բայց ներեցէ՛ք որ ըսեմ իմ եւ ոչ մէկ կերպով պատասխանատու եմ իր վարմանը։

—Ընդհակառակը, ձեռն պատասխանատուութիւն մը կը ծանրանայ ձեր վրայ, որովհետեւ դուք զիւրը թափեցեցէ՛ք իր յարցունքով պատասխանելով։

—Կը կարծեմ որ շատ դժուար պիտի ըլլար ռելիէրգով վարուիլ։

—Պէտք էք ինք լուսութեան պահել։ Մտաւաւետեք որ պէտք չէ՛ք այդ աւտիճան յուղուած երեւոյց, ինչ որ կատարեալ անբաղաճաւորութիւն մըն է այս պարագային մէջ։

—Անոր համար յուղուեցալ, տիկին, որովհետեւ իմ էլիքիտ բարեկամութիւն խօսքը կըլլատ։

—Օրիորդ Սէլան, իմ Նալուարի աղ-գականուէն մը բարեկամութիւն չէ, ձեզի

արդէն ըսի անգամ մը որ չմտածէ՛ք անոր վրայ։

—Աւա՛ղ, տիկին, չեմ կրնար ինք չինքս արգելիլ։

—Ինչ որ ալ ըլլայ, մեծ գայթակղութեան մը բարեկեցի այսօր։

—Ես, տիկին...

—Այո, դուք... եւ ուրիշ մը։

Այս անգամ Պէթր համբերութիւնը կորսնցուց։

—Ա՛հ, ըսաւ, շատ կը չափազանցե՛ք Մայր Սէն-Մովսէիք գոյրը նետեց։

—Այդ պայան էր ըսաւ։ Լաւ, անշուշտ պիտի հաճիք որ ձեզ բանտ առաւորորդին Պէթր գիւցաղական հիգերը ըրաւ չընդգլկելու համար։

Յաղոկեաւ վերջապէս, եւ հակառակ ամէն բանի, կրցաւ իր առջի հանդարտ երեւոյթը վերստանալ։

Եւ առանց տրտնջալու թողուց որ բանտ առաւորորդին զինքը։

Այս տասնարեան տեղի կ'ունենար Մանտրինէի ու ժօլի կէօլի տեսակցութեանք թանի մը անկոս առա՛ւ։

Ինչպէ՞ս ըսիք արդէ՛ք, Ժառ տը Համլէն միացած էր իր բարեկամներուն։

Խուս՛ք իրազեմած էր իրմէ, Արթիւր տը իւ Մարտինիէն, էմաւ Մուրինէն եւ Պիշուիէն։

Ժօլի կէօլ հիգք բնած էր։

(Տարուհակիլի)